

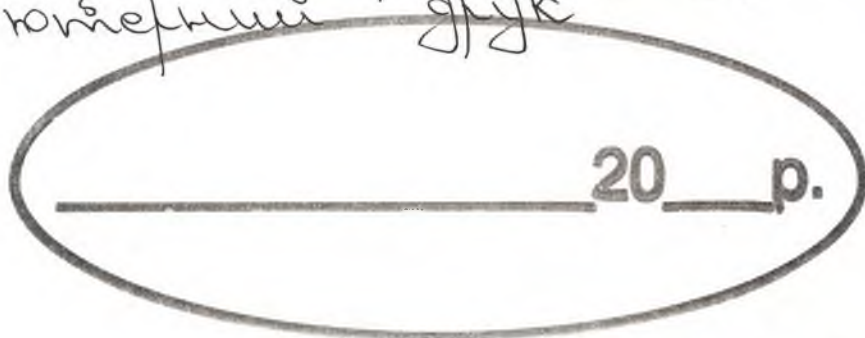
Збірка документів про Героїв Небесної
Сотні Революції Гідності та військ, які
загинув в зоні антитерористичної
операції на сході України з Тернопільщини

ПАПКА

для 60

паперів

Публікації про Михайське Мараса,
жителя м. Збараш Збараського району
Тернопільської області, який загинув
19 жовтня 2014 року у зоні проведення
антитерористичної операції на сході
України. З інтернет-ресурсів.
Комп'ютерний друк

Крайні дати: 23 жовтня 2014
після 02 лютого 2015р.

Кількість документів: 4

Кількість аркушів: 16

Рідні Тараса Михальського вірять, що він живий

23 жовтня 2014 2

34-річний житель Збаражчини Тарас Михальський, який був добровольцем у 24-й механізованій бригаді, загинув 19 жовтня під час прориву біля села Трьохізбенка Слов'яносербського району. Тіло героя у Збараж ще не доставили, тому там ще сподіваються, що чоловік - живий...

Як розповів голова Збаразької райдержадміністрації Юрій Горайський, бійці 24-а механізованої бригади 19 жовтня стримали прорив російських бійців на нашу сторону.

- Офіційне підтвердження, документи про смерть бійця є, - каже Юрій Горайський. - Є свідчення хлопців, які з ним воювали. Проте тіло поки не привезли. Тому поки я не побачу вже тіло, доти не буду впевнений, що він загинув... У так ситуаціях завжди є ймовірність 10%, що боець - живий.

Як повідомив координатор Збаразького штабу національного спротиву Володимир Голоднюк, тіло бійця ще на окупованій сепаратистами території. У Тараса залишилась жінка, яка разом з рідними чоловіка вірить у те, що він живий.

Кілька місяців тому Володимир Голоднюк у Штабі нацспротиву екіпірував двох добровольців, які збирались на Схід. Якраз цього бійця козацької статури екіпірують на цьому відео.

У Збаражі збирають гроші на перепоховання воїна АТО.

<http://te.20minut.ua/kryza-v-ukrayini/ridni-tarasa-mihal-s-kogho-virvat-sho-vin-zhivij-10420832.html>

На “дорозі смерті” підірвався Тарас Михальський з Тернопільщини

Новини Тернополя|27.01.2015 21:12

Загибель нашого земляка в зоні АТО підтвердила генетична експертиза.

Отримавши похоронку, рідні і друзі 34-річного збаражанина, бійця 24-ї окремої механізованої бригади Тараса Михальського відмовлялися вірити у його загибель і більше трьох місяців не втрачали надії, шукали його серед поранених і полонених. Однак результати ДНК-експертизи тіла, яке було захоронено разом із іншими тілами і останками невідомих бійців на цвинтарі у Старобільську на Луганщині ще 18 листопада, підтвердили найгірше – Тарас Михальський поповнив лави Небесної Армії.

Останні 5 років збаражанин Тарас Михальський жив у Гайсині на Вінничині, де займався бізнесом. Під час подій на Майдані в Києві був активним учасником протистоянь. Спостерігаючи за тим, що відбувається на Сході України, не міг залишатися вдома і влітку добровольцем пішов служити у ЗСУ. 21 серпня прибув на полігон у Новояворівськ, а через два тижні разом з двома десятками інших солдатів попросився в зону АТО – на передову. Відтак з

початку вересня уже виконував бойові завдання на блокпості біля Трьохізбенки на Луганщині. Тарас був оператором-навідником БМП 24-ї окремої механізованої бригади.

Наш земляк загинув 19 жовтня на “Бахмутській трасі” – так званій “дорозі смерті”, коли разом із іншими військовослужбовцями їхав виручати бійців 32-го блок-посту, оточеного сепаратистами.

«За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі у Збройних силах України» відповідно до указу Президента України від 3 листопада № 838/2014 «Про відзначення державними нагородами України» солдата Михальського Тараса Романовича посмертно нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.

Про обставини загибелі Тараса його рідний брат каже, що скоріш за все БМП підірвалася на протитанковій міні, хоча спочатку була інформація про те, що в бойову машину влучив снаряд з РПГ. Іван Михальський не розуміє, як вище військове командування могло так бездумно посилати на вірну смерть десятки бійців і в чому полягала «геніальність» стратегії сучасних полководців щодо деблокування 32-го блок-посту, адже військовослужбовців загинуло майже стільки, скільком згодом сепаратисти самі дозволили вийти з оточення через “зелений коридор”.

-На допомогу солдатам чомусь вирішили відправляти по кілька машин, а ворог розстрілював їх, наче мішені в тирі, – каже Іван Михальський. – Як можна було набити вщерть солдатами 22 машини і відправити на вірну смерть без будь-якої артпідготовки? Загалом поклали 90 військових, для того, щоб 113 вийшли і добровільно здали блок-пост сепаратистам.

Рідні Тараса пригадують, що він ніяк не міг всидіти вдома, коли на Сході країни розпочалися військові дії. Згодом чоловік прийняв рішення піти на фронт добровольцем і був мобілізований у 24-ту окрему механізовану бригаду через Збаразько-Лановецький ОРВК. – Тарас був великим патріотом, – каже подруга дитинства бійця Ірина Логінська, – він любив і дуже добре знав

історію України, годинами міг говорити на історичну тематику. Востаннє коли ми бачилися казав: «Іра, розумієш, я мушу йти туди!».

- Коли він вже був на передовій і телефонував мені звідти, – пригадує Іван Михальський, – то був зовсім іншим – став спокійним, бо вдома дуже нервувався, особливо коли дивився новини по телевізору або читав в Інтернеті. Казав, що страху зовсім немає, хоча війна є війна і доводиться бачити різне. Запевняв, що у нього все добре. Хлопці готові давати відсіч ворогу, але для цього потрібна команда начальства, політична воля керівництва держави. На передовій він зустрів свій 34-й день народження і розповідав, що такого гарного свята у нього ще ніколи не було. Хлопці зі Збаража передали йому бінокль. Тарас робив бойові розрахунки на картах і йому це добре вдавалося, хоч він і не служив до цього в армії. Бійці не могли повірити в те, що він так багато дізнався лише за два тижні в Новояворівську. Можливо, якби залишився живим, міг би зробити кар'єру військового.

Із загибеллю Тараса його рідні і близькі довго не могли змиритися і шукали його, сподіваючись до останнього, що він живий, адже тіла бійця не було.

-Куди ми тільки не зверталися, – розповідає Іван, – у двері яких тільки інстанцій не стукали і всюди на нас чекала стіна невизначеності – замкнуте коло. А ви уявіть, як важко жити, не знаючи чи жива твоя найрідніша людина, чи мертва. Я не знав, що для брата просити в Бога – чи здоров'я, чи визволення з полону, чи Царства Небесного і спокою душі. Просив Господа повернути його живим чи мертвим. Спочатку дзвонили за номерами телефонів, вказаних на похоронці, в частину, куди мобілізували Тараса. Командири, як виявилось, поняття не мали, де їхні бійці. Далі зверталися до його бойових командирів, говорили із солдатами, зокрема бійцем екіпажу БПМ, де був і Тарас. Солдату дивом вдалося вижити. Зверталися в Міноборони, СБУ, до волонтерських організацій, які займаються пошуками безвісти зниклими та визволенням полонених. Писали навіть до Рубана. Хапалися за будь-яку соломинку. Допомогла знайти тіло Тараса наша землячка зі Збаража Олена

Дрібніцова, яка товаришувала з дитинства з моїм братом. Зараз вона працює в столиці. Якби не вона, шукали б досі і не факт, що знайшли би. Олена докладала максимум зусиль до пошуків. Як виявилось, Тараса похоронили разом з іншими невідомими бійцями у Старобільську. Це підтвердила ДНК-експертиза, яку проводили двічі.

У пам'яті рідних і друзів Тарас Михальський залишиться життєрадісним і веселим, з широкою посмішкою на обличчі, справжнім другом, який міг віддати товаришу останнє, без вагань приходив на допомогу. Він був цікавим співрозмовником, компанійським, але водночас скромним, навіть на загальних фото завжди намагався ставати позаду інших. Він був людиною, яка вміла згуртувати навколо себе однодумців, і миротворцем у колі друзів.

– Де був Тарас, там завжди була велика компанія друзів, – каже подруга бійця Ірина Логінська, – навіть уявити важко, що могло би вивести з рівноваги «Лисого», а так ми його завжди кликали. Він був зв'язковою ланкою між нами всіма. Вмів помирити, без вагань захищав друзів, навіть, якщо був один проти всіх. Мав велике добре серце.

На жаль, Тарас не встиг створити власну родину. Для нього дітьми були племінники – Олександр та Настя. А він для них був найкращим другом. – Вони його любили, можливо, навіть більше, ніж мене, – каже Іван, – зверталися до нього по імені і на ти, без додавання «дядько».

Брат загиблого захисника Вітчизни Іван Михальський сподівається, що тіло Тараса для перепоховання у рідному місті вдасться привести у Збараж найближчими днями, але коли саме поки сказати точно не може, як і про те, коли буде похорон.

Відтак про це ми повідомимо додатково.

Висловлюємо співчуття рідним і близьким захисника Вітчизни! Вічна пам'ять його світлій душі! Нехай Господь прийме душу воїна у Царстві Небесному! Герої не вмирають!

Світлана БОДНАР, Народне Слово

<http://poglyvad.te.ua/podii/na-dorozi-smertispidirvavsya-taras-mvhalskyi-z-ternopilschyny/>

Четвер, 29 січня 2015 14:02

З нагоди 97-ої річниці боїв під Крутами на майдані Збаража проходить велелюдне віче.

Збаражани прийшли на майдан, аби вшанувати пам'ять Героїв Крут та всіх, хто віддав своє життя і досі проливає кров за нашу-свободу на сході України.

Організаторами заходу виступили громадські організації Збаража – «Наша громадська справа» та «Відродження Збаража». Під час віче вони організували збір коштів на перепоховання тіла воїна АТО, збаражанина Тараса Михальського.

Наш земляк загинув 19 жовтня на «Бахмутській трасі» – так званій «дорозі смерті», коли разом із іншими військовослужбовцями їхав виручати бійців 32-го блок-посту, оточеного сепаратистами.

Рідні 34-річного збаражанина, бійця 24-ї окремої механізованої бригади Тараса Михальського відмовлялися вірити у його загибель і більше трьох місяців не втрачали надії, шукали його серед поранених і полонених. Однак результати ДНК-експертизи тіла, яке було захоронено разом із іншими тілами і останками невідомих бійців на цвинтарі у Старобільську на Луганщині ще 18 листопада, підтвердили найгірше – Тарас Михальський поповнив лави Небесної Армії.

Друзі загиблого захисника Вітчизни сподіваються, що тіло Тараса для перепоховання вже найближчим часом вдасться доправити на малу батьківщину – у Збараж. Наразі для транспортування збирають гроші.

<http://ternopolianv.te.ua/zhittva/5552-u-zbarazhi-zbyraiut-hroshi-na-perepokhovannia-voina-ato>

Тисячі людей, десятки прапорів, оберемки квітів... На Тернопілі похоронили Тараса Михальського (фото)

Тисячі людей - рідні, близькі, друзі, однокласники, одноклассники, бойові побратими, - провели 2 лютого в останню путь бійця 24-ї окремої механізованої бригади, збаражчанина Тараса Михальського.

Чин похорону бійця здійснив владика Нестор у співслужінні з майже чотирма десятками священиків.

Під час прощальної церемонії батькові загиблого Героя вручили орден «За мужність III ступеня», яким президент посмертно нагородив Тараса Михальського. Похоронили Тараса з військовими почестями навпроти могили Героя України Устима Голоднюка.

Нагадаємо, загибель нашого земляка в зоні АТО підтвердила генетична експертиза. Отримавши похоронку, рідні і друзі 34-річного збаражанина, бійця 24-ї окремої механізованої бригади Тараса Михальського відмовлялися вірити у його загибель і більше трьох місяців не втрачали надії, шукали його серед поранених і полонених. Однак результати ДНК-експертизи тіла, яке було захоронено разом із іншими тілами і останками невідомих бійців на цвинтарі у Старобільську на Луганщині ще 18 листопада, підтвердили найгірше – Тарас Михальський поповнив лави Небесної Армії, пише "Народне слово".

Вічна пам'ять! Герої не вмирають!

Фото - Світлана Боднар.

<http://www.vision.ternopil.ua/index.php/2014-03-08-15-47-49/zhyttia-mista/item/2230-tysiachi-liudei-desiatkv-praporiv-oberemkv-kvitiv-na-ternopilli-pokhoronyly-tarasa-mykhalskoho-foto>